

podle § 1297 obč. zák. Rovněž zjistily nižší soudy příčinnou souvislost mezi zaviněním žalovaného a úrazem žalobcovým, a je tedy splněn předpoklad ručebního závazku žalovaného. Že jest pro otázku zavinění žalovaného bez významu, že žalobce, byv zraněn na oku, rukou po něm sáhl a pak i šátkem se ho dotýkal a oko mnul, správně již zdůraznil odvolací soud; tato okolnost jest bez významu i pro otázku příčinné souvislosti, která by tu byla i tehdy, kdyby se poranění oka bylo stalo tak osudným teprve tím, že žalobce oko mnul, poněvadž toto jednání žalobcovo jest vzhledem k okolnostem případu omluvitelné a nezaviněné, a žalobce, jakmile mu to bylo možno, učinil vše, co mohl učiniti k vyhojení oka, zejména ihned vyhledal lékařskou pomoc a nařízením lékaře zúplna vyhověl.

Pokud jde konečně o námitku, že žalobci byla škoda již nahrazena tím, že mu pojišťovna vyplatila pojištěnou sumu, jest podotknouti, že tím pojišťovna vyhověla jen svému smluvnímu závazku, že však neplatila, by sprostila žalovaného povinnosti k náhradě škody, jejíž výše dosud není soudem zjištěna, a toto zjištění soudem nebylo ani předpokladem vyplacení pojištěné sumy.

Čís. 9467.

Usnesení pozůstalostního soudu, jímž byl povolen zápis odevzdací listiny do pozemkové knihy, jest usnesením ve věci knihovní. Dovolací rekurs do souhlasných usnesení nižších soudů jest tu vyloučen.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1929, R II 398/29.)

Soud první stolice povolil knihovní zápisy na základě odevzdací listiny. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

D ů v o d y:

Usnesení pozůstalostního soudu, jímž byl povolen zápis odevzdací listiny do pozemkové knihy, jest usnesením ve věci knihovní, ve smyslu § 126 knih. zák., třebaže bylo vydáno soudem pozůstalostním. Zásadně povoluje zápisy do knih soud knihovní (§ 75 knih. zák.). Ale z tohoto pravidla zná zákon úchylny na př. v §§ 59, 61, 108, 111 knih. zák. a v § 117 nesp. říz. a posléze v případech, kde podle exekučního řádu povoluje soud knihovní zápisy jako způsob exekuce nebo prozatímného opatření, kde knihovní zápisy povolují jiné soudy než soud knihovní. Tato příslušnost k povolení zápisu nemá však významu pro povahu usnesení jako usnesení knihovního. Jen tam, kde zákon povolení zápisu pokládá za výron jiné pravomoci soudní než knihovní, jako ve věci exekuční a prozatímních opatření, má usnesení povolující zápis povahu usnesení exekučního nebo prozatímného opatření. Usnesení pozůstalostního soudu o knihovním zápisu odevzdací listiny nemá takové povahy, poněvadž pozůstalostní řízení jest skončeno pravoplat-

ným odevzdáním a knihovní provedení netýká se úpravy poměrů mezi dědici, jež jest předmětem řízení pozůstalostního. Proto jest podle § 130 knih. zák. do souhlasných usnesení nižších soudů o zápisu odevzdací listiny do pozemkové knihy vyloučen dovolací rekurs (srov. nál. 7142, 8114, 11616 Gl. U.).

Čís. 9468.

Odkazovník může uplatňovati proti dědici nárok z odkazu ohledně jednotlivých věcí z pozůstalosti jen žalobou o plnění, nikoliv žalobou určovací.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1929, Rv II 264/29.)

Žalobkyně domáhala se proti přihlásivší se dědičce, by bylo uznáno právem, že jí přísluší jako odkazovnici nárok z odkazu ohledně jednotlivých nemovitostí a svršků z pozůstalosti. Procesní soud prvě stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobkyně domáhá se toho, že jí podle obsahu poslední vůle zůstavitelky přísluší jako odkazovnici nárok z odkazu ohledně jednotlivých nemovitostí a svršků z pozůstalosti. Leč jediné vhodnou a právně přípustnou žalobou pro nárok ten byla žaloba o plnění, an odkazovník může podle § 685 obč. zák. žádati vydání odkázaných jednotlivých věcí, o něž i ve sporu jde, ihned. Ve sporu tom byla by pak otázka platnosti poslední vůle otázkou předběžnou. Žalobkyně podala však žalobu o určení. Podle § 228 c. ř. s. jest žaloba o zjištění zásadně vyloučena všude tam, kde lze ihned žalovati o plnění, neboť nemůže míti právní zájem na brzkém soudním zjištění určitého právního poměru ten, kdo si nároky z právního poměru může ihned pořadem práva vymáhati. Žalobkyně nemůže opodstatniti zájem na žádaném zjištění ani poukazem k ustanovení § 178 nesp. říz., poněvadž rozsudkem odsuzujícím žalovanou k vydání odkázaných věcí, bude úplně nahrazeno potvrzení pozůstalostního soudu ve smyslu § 178 nesp. říz. Projednávána žaloba jsouc podle svého konečného návrhu jen žalobou o zjištění, jest podle § 228 c. ř. s. zřejmě nepřípustná a právem ji odvolací soud z tohoto důvodu zamítl.

Čís. 9469.

Ustanovení § 237 c. ř. s. platí i ve sporu o rozvod manželství od stolu a lože.

Prohlásil-li manžel žalovaný o rozvod v žalobní odpovědi, že souhlasí s rozvodem manželství od stolu a lože, ale navrhuje, by byl roz-